

Ženka dójí v chlévě
a žida má v izbě,
přídá z venku privítá ho,
a hned sa ptá: co nového,
a co má pěkného.

A on jí zas praví:
mám tu nové módy,
jakživa ste neviděla,
na jarmaku neuzreła
takové kartúny.

Céra idá z chléva,
na žida sa dívá,
volá: mamó co děláte,
o zlatý sa nehádajte,
tata nejsú doma.

Lež tatu spatříme,
šecko si kúpíme;
bude pátek, budeme vít,
možeme neco ukludit
a židovi dáme.

Sedlák v pátek věje,
žena k němu přide:
běž ty muži poobědvat,
mý budem s cérú osívat,
máš tam oběd v trúbě.

A jak osívaly,
do měchů dávaly;
pachołek sa díru díval,
aby na ně nepovídal,
že mu také dají.

Dybych sedlákem byl,
vím co bych učinil;
rekl bych: do lesa jedu,
vratil bych sa zase domu,
na všecko bych trefil.

Přide kontribuce,
sedlák zpíná ruce:
co si, ubohý, poradit,
kam sa já mám včil obrátit,
prázna je truhlice.

Až žena umírá,
teprú si zpomíná:
co sem, hříšná, dělávala,
že sem muža okrádala,
včil ně bude běda.*

1274.

Z Kostelce.

Mírně.

O-tec doma krávy dó-jí, matka za-se cé-ru stró-jí;
oj, běž ce - ruško, běž k muzi - ce, je tam chlapců na ti - sí -
ce.

* Píseň původu kramářského.